

Jezelf verliezen om iets wezenlijks te maken

META DARLINGS

ISRAEL ATEN, AFRA EISMA, ARASH FAKHIM, FABIAN HERKENHOENER, DEMIAN KERN, MAGDALENA KITA, JOHAN JENSEN KJELDSSEN

Waar No Man's Art Gallery,

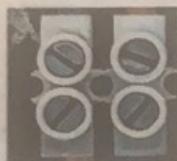
Bos en Lommerweg 88-90

Te zien t/m 3 maart

Na het leren komt het afleren. Dat is nodig om niet vast te lopen in stijve formats en academisme. Wil je echt swingen, dan moet je een beetje uit de maat durven en kunnen lopen.

Dat is de inzet van *Meta Darlings*. In het persbericht van No Man's Gallery valt te lezen: 'Balans verlaten als een daad van doen, gewoon laten gaan, jezelf verliezen om te maken – het verlaten van conformisme, gezond verstand, naar onbekend gebied waar mogelijk vormen van realiteit verschijnen.'

De bekendste deelnemer aan de groepstentoonstelling is Afra Eisma. Zij viel op bij de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst met grote, half abstracte voorstellingen in getufte wol. Nu toont ze keramiek: onbeholpen vazen en potjes die eruitzien alsof de maker niet eerder klei in handen had, maar daaronder schuilt zwarte humor. Met draadjes zijn bijvoorbeeld mensenoren bevestigd aan een vaas, vergelijkbaar met de gruwelijke kettingen die soldaten in *Apocalypse Now* droegen om bij te

→ Demian Kern: *Energy comes first, it powers the network and not vice versa*. FOTO NEELTJE DE VRIES

De potjes zien er onbeholpen uit, maar er schuilt zwarte humor onder

houden hoeveel mensen ze hadden omgebracht.

Ook Fabian Herkenhoener en Arash Fakhim laten zich in hun zoektocht naar nieuwe expressievormen leiden door het materiaal. De eerste spoot verf op canvas waar stof op lag, waardoor de telkens herhaalde woorden 'leaving balance' gaan dansen en zelfs struikelen. De laatste plakte kleurrijk plastic aan en op elkaar tot een collage met de titel *Donkeys always jump up when the snakes crawl – a score for a dance piece*.

Demian Kern zoekt het avontuur van het onbekende in het onderwerp. In *Energy comes first, it powers the network and not vice versa* schildert hij het banaalste van het banaalste: een kroonsteentje. Uitvergroot tot doekvullend formaat levert het een opvallend sterk werk op.

Alle geëxposeerde werken hebben zo'n verrassingsmoment. Toch zijn die niet het gevolg van gelukkig toeval, iets wat is komen aanwaaien toen de makers zichzelf 'lieten gaan'. De uitgekende titels alleen al verraden een sturende hand en een bewust hoofd.

Wat dat betreft is de tentoonstellingstitel raak gekozen. De totale autonomie – kunst maken die losstaat van alle informatie, associaties en geschiedenis – is het doel, maar blijft per definitie onhaalbaar. Het streven ernaar levert wel sprankelend werk op.

Edo Dijksterhuis

Het Parool
February 15, 2019

'Losing yourself in order to make something substantial'

After learning comes the unlearning. This is necessary in order to not get stuck into stiff formats and academism. If you really want to swing, you need to be able to dance out of the rhythm.

This is the aim of Meta Darlings. In No Man's Art Gallery's press release we read: Leaving balance as an act of doing, just letting go, loose yourself in order to make - leaving conformism, common sense, to unknown territory where possible forms of reality can occur.

The most known participant is Afra Eisma. She stood out at The Royal Prize for Painting with her big, half abstract representations in tufted wool. Here she shows ceramics: helpless vases and pots that look as if the maker never used clay before, but underneath lurks a black humor. For example threads with human ears are attached to a vase, comparable to the horrific necklaces of soldiers in 'Apocalypse Now' which kept count of how many people they murdered.

Also Fabian Herkenhoener and Arash Fakhim show a search of new forms of expression led by the material. The first one sprayed paint on canvas that was covered by dust, the repetitive words "leaving balance" are dancing and even tripping. The latter pasted colorful plastics unto each other made into a collage with the title "Donkeys always jump up when the snakes crawl - a score for a dance piece".

Demian Kern looks for the adventure of the unknown in the subject. In "Energy comes first, it powers the network and not vice versa" he paints the most banal of the banal: a terminal block. Enlarged to a canvas filling format it produces a remarkably strong work.

All works have such a surprise element. They are however not the result of happy coincidence, something that just appeared when the makers "let themselves go". The sophisticated titles alone, betray a guiding hand and a conscious mind.

In that sense the title of the exhibition is chosen well. Total autonomy - art that is disconnected of information, association and history - is the aim, but remains by definition unreachable. The aim itself does deliver a sparkling work.

Edo Dijksterhuis